

LBRIS

We know
books

A
n'ator
ficțiune

Sebastian A. Corn

2484 Quirinal Ave.

Ediție revizuită și adăugită

FLORIN CHIRCULESCU (de profesie chirurg toracic) s-a născut la București în 1960. A debutat cu proză scurtă în anul 1993, în revista *SF JSF*. A câștigat Premiul pentru Debut European la Euroconul de la Glasgow din 1995, după care Marele Premiu al Editurii Nemira din 1997 pentru romanul *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine*, tipărit la aceeași editură. De-a lungul anilor, au urmat alte distincții. A colaborat cu varii ziare și reviste, unde a publicat nuvele și povestiri, și a fost redactor-șef al revistei *Nautilus*. Cu pseudonimul Sebastian A. Corn a semnat volumele: *2484 Quirinal Ave* (Nemira, 1995; Eagle, 2011; Nemira, 2026, ed. revizuită și adăugită), *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine* (Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Baabylon* (Nemira, 2002), *Imperiul Marelui Graal* (Diasfera, 2006), câștigător al Premiului Vladimir Colin în 2006, *Vindecătorul* (Cartea Românească, 2008), *Skipper de interzonă* (Millenium, 2012), *Ne vom întoarce în Muribacca* (Nemira, 2014), *Iovik* (Millenium, 2014), *Eucronoza și alte nuvele* (Millenium, 2017). *Greva păcătoșilor sau apocrifa unui evreu* (Nemira, 2017) este prima operă de ficțiune pe care a semnat-o cu numele său real. Romanul a fost nominalizat în 2018 la Premiile *Observator Cultural*, Premiile Radio România Cultural și Premiul Național de Proză *Ziarul de Iași*. În 2022, a publicat *Solomonarul* (n'ator, Nemira), un roman despre un altfel de Eminescu, care a fost nominalizat în 2023 la Premiul Național *Ziarul de Iași*, Premiile Radio România Cultural, Premiile *Observator cultural* și Premiile *Ficțiunea.ro*. În același an, a fost distins cu Premiul „Vasile Voiculescu” la Gala „Medic pentru România”. În 2025, i-au apărut, la Ed. Tritonic, *Spre Nord prin Sud-Vest*, iar la Ed. Nemira, în seria de autor dedicată în imprimul n'ator, *Orfanii și Caftul*.

A
n'ator

PERSONAJE

- FALERIO AETHER – Afacerist din Pictavi, Aquitania. Fiul lui Amphiaros Aether. Ateu. Necăsătorit.
- DEIRDRE FLANNAGAN – Sclavă-secretară din Insulele Cassiteridae. Angajata lui Falerio.
- MALLOBAUDES SIEGEL – Afacerist din Yaffo, Palestina. Dușmanul lui Falerio.
- SOSHANNA SIEGEL – Soția lui Mallobaudes. Originară din Palestina. Amanta necredincioasă a lui Falerio.
- AMPHIARAOS AETHER – Tatăl lui Falerio. Cel mai temut om din Imperiu. Trăiește în West Elephantina.
- HIPPIAS ELYTIS FUSCUS – Stoic, politician, afacerist. Posedă firma de comunicații *Hippias Comcom*.
- IULIANUS CELLER – Patronul celei mai mari rețele de circuri din Imperiul Roman. Membru al Confreriei Hermetice.
- RUSTAM KAÏR – Spion part, în slujba lui Iulianus Celler. Originar din Birtha, Mesopotamia.
- NAILA TRUNG – Femelă de război Shanidar. Partenera lui Rustam. Samoedă din Yakutia Superior.
- ASTERIA – Spioană de rang secund.
- ERIDAN – Spion de rang secund. Macedon din Dodoni, Epir.
- HEIKE NAUMDOCHTER – Specialistă în *liber privax*. Agentă krishnaită.

IPDIS

We know
books

MARCELLUS OHANIAN – Conducător al sectei Hare Krishna, capitolul din Roma.

MWANA OCTAVIA DAGBERT – Giranta Bursei din West Elephantina. Originară din Tombo, Lybia Felix.

IGOR NIKOLAEVICI APRAXIN – Sectant Hare Krishna. Fost Knyaz de Oka & Moskovia.

CORVUS LUPUS AEMIANUS – General. Comandantul legiunilor din Noua Atlantă. Sachim de Monongahela al Marii Națiuni Algonquin.

MURAD – Sectant Hare Krishna.

WU CHEN – Traficant din Zhong Huo. Om liber, se vinde oricui plătește mai bine. Obez.

ALȚII – Agenți, spioni, ospătari, târfe, sărăcime.

I

O corabie-de-orgii!

Falerio dorea o corabie-de-orgii! Cu cât mai rapidă, cu atât mai bună. Era grăbit, situația lui în Pictavi se deteriorase în ultima lună, n-avea de ales: trebuia să traverseze Marea-Ocean! Și, indiferent ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă *ceilalți* scotoceau furibunzi după el prin bănci, birouri de avocatură, spelunci și hamam-uri, nu se făcea să întâmpine intrarea în Mileniul III călătorind cu o navă ordinară. Chiar dacă lațul se strângea în jurul lui.

Asta dorea Falerio Aether, și lumea știa cât de pretențios era față de *acele* lucruri, care pe *ceilalți* nu-i interesau nici cât negru sub unghie. Inițial, se gândise să ia un aerostat. Compania PNAEUMA LINEAE. Dar vremea era rea și previziunile meteo cât se poate de ferme: *Următoarea decadă va fi caracterizată de vânturi puternice dinspre Sud. Ninsori abundente vor cădea de pe coasta Galliei Maritime și a Iberiei până pe Coasta de Est a Noii Atlante. Uraganul Aspasia va spulbera toate fronturile atmosferice între Numidia și Terranova...*

Deci, nici gând să ia dirijabilul. În fond, *ceilalți* încă nu-i forțau mâna, erau departe de a pune laba pe el. Numai că Falerio le simțea lațul – conturi, proprietăți, domenii, case și orice altceva mai semnifica persoana sa, scrutate, examinate, descompuse și cântărite.

— Doar se împlinesc două mii de ani de la reforma calendaristică a *marelui* Iulius G. Caezar! ironiza el. Vrei să n-ajung la timp pentru

sărbătoare în West Elephantina? Vrei să mă simt ca un plebeu, călătorind cu un bastiment de linie prăpădit? Așa mă știi tu pe mine? o întrebase pe Deirdre, noua lui secretară, sclava din Cassiteridae, cumpărată din târgul specializat de la Neucastrum.

Patruzeci și opt de *minae* egiptene. Atât îl costase o sclavă care stenografia și bătea la mașină, roșcată, înaltă și toate celelalte: Deirdre Flannagan, născută în *vicinitas* Hibernia din Derry, dintr-o celtă bezmetică, originară din Connemara, și un imigrant malac din Moravia. În mod normal, ar fi trebuit s-o cheme Dmytryk, după tată, numai că acesta o abandonase pe maică-sa după ce Deirdre văzuse lumina zilei: moravul se combinase cu o numidiancă vânjoasă și plecase în Insulele Shetlandiei, să lucreze la o crescătorie de oi.

— Așa mă știi tu pe mine? repetase Falerio întrebarea.

Deirdre zâmbise. Normal că-l știa pe Falerio! Pe de altă parte, corăbiile-de-orgii aveau avantajele lor: erau deosebit de rapide, de când companiile maritime achiziționaseră noile motoare germanice, alimentate cu bitum rafinat de Sâr-Daria. Stăpânul ei putea dobândi un avans substanțial fugind cu o astfel de navă, chiar dacă nu apela la firmele de transport aerian. Iar *ceilalți*, oricât de grăbiți ar fi fost, n-o să aibă curaj să ia un aerostat ca să ajungă înaintea lui Falerio în Noua Atlantă. O știau perfect și Falerio, și Deirdre.

— În regulă! O să rețin locuri pe *Troada*... E în port. O să plece în două-trei zile.

Bărbatul s-a întors pe spate, patul a scârțâit sub el. Se încruntase, arbora o mină preocupată. Sprâncenele drepte i se topeau una în alta, buzele subțiri i se transformaseră într-o linie roz, îngustă. Clipea des, fruntea înaltă i se acoperise de riduri, iar părul blond, tuns scurt, era răvășit inutil de degetele sale lungi.

Deirdre și-a aprins o țigară. Trebuia să se miște rapid, dacă voia s-o îndepărteze pe Soshanna Siegel de stăpânul ei. Soshanna era o evreică de Tiberias, care ateriza de două ori pe săptămână în patul lui Falerio. Amanta „en titre“, confesoarea, consiliera, augusta, și toate celelalte. Obținută de junele Aether fără să scoată o *mina* din buzunar, în timp ce pentru Deirdre decontase patruzeci și opt de *minae*! O secretară care-i

indeplina orice dorință, o păpușă care nu-i ieșea din cuvânt. În plus, ea, Deirdre, își asumase cu de la sine putere sarcina de a-l „avertiza“ pe Falerio asupra riscului reprezentat de Mallobaudes Siegel – Mallo, pe scurt. Nu era vorba doar de conturi și proprietăți: Mallo, soțul cu acte al Soshannei, își pusese în minte să dobândească poziția bătrânului Aether, tatăl lui Falerio – voia scaunul moșneagului pentru el. Cât despre Falerio, voia să-l facă una cu pământul! Ei, bine, pentru asta, Mallo și nevastă-sa meritau să fie blocați. Tamponați. Indiferent de preț.

Cam așa suna planul unei slave-secretare în valoare de patruzeci și opt de *minae*, conform cursului de schimb din Neucastrum. Planul se baza pe zvonurile care circulau în Pictavi, cum că grupul lui Mallo voia să-l lovească decisiv pe Falerio, ca să ajungă la bătrânul lui tată. Chiar dacă cel din urmă nu era omul pe care să-l dai peste cap cu una, cu două.

Amphiaros Aether ținea afișul la povești și bârfe oriunde în lume, până și copiii de țâță auziseră de el! Unele zvonuri, însă, erau teribil de exagerate, alimentând intriga Deirdrei, mai ales dacă puneai la socoteală că Amphiaros rămăsese pe poziție, în ciuda mașinațiunilor economice și politice montate de adversarii săi de oriunde din Imperiu.

Poate să pară ciudat, dar multe comploturi reușesc, deși sunt alimentate de *fabulis*, istorii banale. Deirdre, de pildă, n-avea cum să uite evenimentele din toamna lui 1996 (ea mai avea până să fie cumpărată de Falerio), când Hippias, stoicul, storsese lichiditățile lui Amphiaros, printr-o lovitură măiastră la Bursă. Ambițios din cale afară, înșfăcuse toate partidele de cauciuc disponibile în Noua Atlantă, într-un an în care Amphiaros se lansase masiv în producția de anvelope și îi ardea buza după fiecare livră de latex.

În cercurile bancare se discuta c-o să se aleagă praful de afacerea lui, că nu va fi în stare să-și plătească muncitorii și furnizorii, că n-o să-și onoreze contractele, c-o să-i falimenteze pe producătorii de șosele, căr-buni, bitum distilat și locomobile urbane, care făcuseră comenzi de sute de mii de anvelope, furtunuri și pneuri. În consecință, ziarele se umpluseră de portretul lui: un instantaneu vechi, din 1981, scos dintr-un daguerrotyp cu plăci de argint, în fața căruia ilustrul om de afaceri pozase

într-un moment de delăsare. Pentru că principiul lui de bază era că singura urmă pe care trebuie s-o lase un om serios în societate este iscălitura din josul cecurilor și al polițelor. În rest, nu merita să te lași văzut, auzit, mirosit.

O iscălitură. Asta era informația maximă la care *ceilalți* aveau voie să tragă cu ochiul.

Cum-necum, ziariștii obținuseră portretul imprimat pe plăci de argint – un motiv de fericire editorială cât timp, fidel principiului sus-amintit, în afara membrilor familiei, pe Amphiaraios nu-l vedeau decât trei-patru inși într-un an. În rest, comunica cu restul lumii prin cymbalofoane, luxofori sau curieri interpuși.

Fericirea editorială s-a exprimat plenar, ca să zicem așa, sub forma unor titluri întinse pe o jumătate de pagină:

MISTERIOSUL AETHER ÎN PRAGUL FALIMENTULUI! – titra *Franconia Zeitedaem* din Lotharus,

AFACEREA AMPHIHEVEA: UN CAUCIUC SFÂȘIAT! – scria Aniel Josephus, comentatorul politic al *Matinaeum*-ului,

SFÂRȘITUL IMPERIULUI AETHER – anunța, sobru, *Sol*, din Lundinium.

Dar figura surprinsă în daguerrotyp cu ani în urmă – buze trase cu linia pe figura triumfiulară, ochi negri, țeasta pe jumătate cheală – dădea impresia că-și râde de lumea întregă. Paradoxal, însă, nimeni nu băga de seamă că Amphiaraios îi sfida cu portretul lui vechi de șaptesprezece ani... Își frecau mâinile și așteptau ca din marele magnat să nu mai rămână nici măcar iscălitura de care făcea atâta caz.

Și totuși, Jove știe de unde, Amphiaraios scosese banii și plătise o nouă partidă de cauciuc din Insulinda, dezechilibrând bugetul lui Hippias, care achiziționase la suprapreț marfa disponibilă pe celelalte piețe. Noroc că serviciile poștale ale stoicului îi plombaseră deficitul financiar, fără să fie obligat să-și vândă *villae*-le, locomobilele și, mai ales, fără să-și scoată din casă faimoasa mobilă de Hindustan, ca să i-o vândă portăreii pe Capitolin.

Rezultatul? Prohodul din jurnale se transformase în elogii. Cercurile financiare se pomeniseră pe cap cu un exces de lichidități,

senatul Romei fusese convocat de urgență pentru a organiza alegeri anticipate, iar plebeii adăugaseră un nou mit la bârfele emise în taverne și lupanare. Toată lumea era fericită, cu excepția lui Hippias, stoicul. O afacere superbă pentru Aether, dar un prilej de reflexie pentru lobby-ul stoicilor din Imperiu.

Ecce vetus Aether – acesta era bătrânul Aether! Amenințat acum din toate părțile de grupul lui Mallobaudes Siegel, sprijinit de Hippias, bineînțeles, și de alți câțiva. Prima lor țintă: Falerio, fiul lui Amphiaraios, mai ușor de doborât, credeau ei.

Cam astea erau datele Deirdrei. Lacunare. Ceea ce n-o împiedicase să-și croiască un plan ca să i se vâre lui Falerio sub piele: când te tragi dintr-o sclavă din Cassiteridae și un imigrant din Europa de Mijloc, n-ai de ales.

— Mda. O să ajungem înainte de Calendele lui Ianuar, dacă *Troada* pleacă la timp.

— Două-trei zile? Atât mai e până la plecare? a pufnit Falerio și i-a făcut cu ochiul Deirdrei. Splendid! O să facem cheful de schimbare al Mileniului în West Elephantina.

Deirdre nu-l asculta, însă. Se gândea că numeroase slave-secretare ajunseseră în poziții sociale bune, dacă se orientaseră la momentul potrivit. Să devină nora oficială a bătrânului Amphiaraios! Acesta era scopul ei de etapă, merita să riște totul pe cartea asta. De ce se forțase în Derry să învețe caligrafiile, stenografia, dactilografia și toate celelalte? Era dispusă să facă orice, numai să se poată trezi în fiecare dimineață pe blănurile scumpe din patul lui Falerio, în calitate de coproprietară. Nu de sclavă-secretară...

— Câte locuri rețin? s-a interesat.

— Păi, ia să vedem... eu, tu, fetele cumpărate alaltăieri și Epornus, nubianul.

— Șase bilete, a spus secretara. Apoi, amintindu-și de Epornus, și-a îndoit un picior și a închis ochii. Cu puțină atenție și profitând de obiceiurile lui Falerio, un iubitor îndârjit de *liber privax*, va fi capabilă să îmbine plăcutul cu utilul în călătoria peste Marea-Ocean.

LIBRIS | We know
BOOKS

Plăcerea putea să mai aștepte, însă. Deirdre era calculată, simțea că se întruniseră condițiile ce-i permiteau s-o atace pe Soshanna. A început să se joace cu libelulele Zaibatsu-Gongchandang – din nervuri de tantal și cu aripi transparente de mătase, care au prins să sfârâie discret, melodic, plutind deasupra patului. Falerio a zâmbit: cele douăzeci de gângănii îl costaseră douăsprezece *minae*, dar nu erau doar frumoase, ci și utilitare, puteau fi folosite când dușmanii te înghesuiau în spații restrânse.

— Ai auzit că Mallo a lansat un nou zvon despre tine, nu? a întrebat sclava deodată.

— Mallo lansează mereu zvonuri despre mine. Îl înțeleg. În fond, Soshanna îl înșeală cu mine de o bună bucată de vreme! Ce-a mai zis acum?

— Că ai inundat piața Galliei Maritime cu asfalt de proastă calitate. Și că ai semnat un acord secret cu Radamantes, alamanul, ca să-i înșelați pe cumpărătorii din Acquitania.

Falerio a privit-o pieziș pe Deirdre:

— A zis el că am semnat un acord secret cu Radamantes?

— Exact! Și a mai zis că, dacă nimeni n-o să pună capăt fărâdelegilor tale, o s-o facă el, ca să elimine un concurent neloial! Am încheiat citatul! s-a amuzat Deirdre și și-a sprijinit bărbia în podul palmei, scrutându-l pe Falerio.

picioarele ei/ ca și cum se târa/ școala de *liber privax* din *cassiteridae*/

— Am mai auzit amenințări dintr-astea, s-a strâmbat Falerio. De când a aflat de mine și de Soshanna, cic-ar fi angajat și ucigași cu simbrie, ca să mă... *bărbierească!*

Pufnind în răs, Aether s-a întins după o cupă de vin. A sorbit din ea pe îndelete. Razele lumânărilor i s-au reflectat pentru o secundă în părul blond, lucios. Pielea lui albă nu reușea să alunge din mintea Deirdrei trupul musculos al nubianului. Dar Epornus n-avea nici bani și nici nu era fiul natural al lui Amphiaros.

— Mai spunea că în fața zeilor se simte absolvit chiar și dacă te ucide, a reluat sclava. N-o să-mi fac probleme de conștiință dacă

omor o viperă care-și bate joc de legi, le-a spus el industriașilor din Mediolanum.

— Ce naiba știe Mallo despre zei? El crede în divinitatea aceea a lui... Cum îi zice?

— Iahve.

— Iahve, da. Un zeu unic, ca pentru neamul lor de zgârciobi, a răs Falerio. S-a dat jos din pat, și-a aprins o țigară. A suflat fumul înspre roii de libelule, care s-au adăpostit de îndată printre faldurile draperiilor grele de Bactria.

— Ce avem de mâncare? a întrebat-o pe Deirdre.

Am marcat un punct important, și-a dat ea seama. Stăpânul ei nu va recunoaște nicicând că se teme de Mallo, dar se pregătea să plece din Pictavi (precipitat!), operase un transfer masiv de fonduri spre Noua Atlantă și se întâlnea mai rar cu Soshanna. Toate astea erau semne că amenințările lui Siegel nu rămăseseră fără efect, iar acum întrebase de mâncare, ca de fiecare dată când îi era frică. Era înalt și slab ca un țâr, dar, când se speria, băga în el ca un pluton de legionari. Așa făcuse mereu, încă din copilărie, când fusese coleg cu elevi din toate straturile sociale, deși prezența lor... ba nu, *existența* lor îl înfricoșă! Dar așa voise Amphiaros, care spera să scoată din el un profesionist și să-l scape de temeri. În timp, Falerio se obișnuise cu spaima (el o numea precauție), iar tatăl obținuse un urmaș aparent sigur pe el, care-și acoperea temerile de care nu scăpase nicicând, mâncând în disperare.

— De unde știi tu ce vorbește Mallo despre mine, Deirdre Flannagan?

Oh, i-a pronunțat numele întreg! Sclava a răsuflat adânc și s-a întins pe blănurile pătate de cameleopard. Cele după care tânjea. Cele care nu-i aparțineau. N-avea cum să spună c-o trăsese de limbă pe camerista Soshannei, o amărâtă de saracenă, care îi povestise ceea ce chiar el, Falerio, discutase cu amanta sa în patul conjugal al familiei Siegel.

Deirdre și-a trecut degetele prin părul roșcat: gestul aparent natural era îndelung exersat.

LIBRIS

We know
books

— Aulus, unul dintre sclavii lui Mallobaudes, mi-a povestit într-o zi...

— Ce treabă ai tu cu sclavii lui Siegel? a întrerupt-o Falerio.
rictusul lui necontrolat/

Deirdre s-a îmbujorat, a privit într-o parte:

— Abia mă angajasem la tine... înțelegi... o relație mai veche.
prefăcut/

— Pricep, s-a prefăcut și el că o crede. Zi mai departe, te rog, nu te sfii.

— Eh, și-a recăpătat ea controlul, Aulus mi-a povestit c-așa a spus Mallobaudes la un banchet, la Mediolanum. El și ceilalți sclavi se învârteau prin sală, își serveau stăpânii, iar Siegel se lăuda că are informații sigure că tu și Radamantes...

— Cine a mai fost acolo? i-a tăiat-o Falerio. Se prefăcea absorbit de gambele ei lungi și fine. Albe ca laptele, contrastau violent cu blana cărămizie de cameleopard.

Deirdre se aștepta la întrebare, așa că s-a gândit o fracțiune de secundă la Epornus: imaginea lui o făcea să răspândească, inconștient, aerul pierdut care îl magnetiza pe Falerio – manevra se numea *abatia* și făcea parte din cursul elementar de *privax* al sclavelor-secretare.

epornus cel negru ca păcura/ lucios și negru și mare/

— Păi, cine să mai fie la banchet? s-a încruntat Deirdre, ca și cum ar fi scotocit prin amintiri. Hippas, șeful concernului de comunicații, Iulianus, proprietarul Circului Maximus, Verri, prefectul de Helvetia Subalpina. Țștia sunt barosanii. În rest: plevușcă!

Aether a răs. Poftim, sclava lui a zis *plevușcă* vorbind despre senatori și bancheri! Problema era că Soshanna îi dădea soțului informațiile confidențiale aflate în pat, în timp ce îl înșela cu el, cu Falerio. „Poate c-o strânge cu ușa!” i-a găsit junele Aether circumstanțe atenuante. „Poate că i-a promis pământurile mănoase din Pannonia...” se gândea el măhnit.

Deirdre s-a întins pe blănuri cu fața în jos, răsuflând adânc. Degeaba, stăpânului nu-i trecea supărarea. Mda, își spunea, Soshanna îl păcălește ca o adevărată matroană, dar nu-i nimic, o să aibă grijă de

ea! O să aibă grijă de toți! De la distanță! De la adăpost! West Elephantina era plină de locuri inaccesibile, chiar și pentru polițiile private ale lui Hippas și Mallobaudes. Nu reușise Amphiaros să scape nedepistat atâția ani? Nici fiii lui nu știau să dea de el. Ca să comunice, bătrânul le trimitea curieri interpuși, suprapuși, într-un șir de nedeslușit, pe care Falerio și frate-său nu-l descifraseră niciodată. Unde naiba trăia? De unde le trimitea mesajele alea, pentru care prețindea răspuns imediat?

Ca în copilărie – și-a amintit Falerio în timp ce o săruta, pe Deirdre, absent. Sâniul ei erau ca provele unor dirijabile reduse la scară. Ca în copilărie, când Amphiaros le făcea educația, iar Falerio și Vergilius, fratele mai mare, trebuiau să găsească soluții la problemele pe care li le punea tatăl lor – un om pe care îl vedeau mult prea rar, care era când prea furios, când prea apatic.

— Ești într-o casă și dușmanii tăi sparg ușa, îi dăduse el cândva o problemă. I-ai numărat. Sunt șase tipi înarmați. Doi intră în casă, ceilalți patru pândesc în stradă. Ai o fereastră care se deschide în spate, spre pădure. Ce faci?

— Sparg geamul din spate și alerg în pădure! răspunsese micul Falerio.

— Prostule! îl zgâlțâise Amphiaros. Cei patru din stradă atât așteaptă: să fugi, ca să te împuște din spate, înainte să ajungi la adăpostul copacilor. Te vor ucide ca pe un câine...

— Nu-mi spune că vrei să ies la atac prin față! Eu sunt singur și ei sunt șase...

— Ești singur contra doi *plus* patru! stabilise Amphiaros. Singur contra celor doi din casă, *plus* cei patru care așteaptă în stradă. Pe care îi atacă *tu*, stând cu *fața* la ei. E unica ta șansă. Mică, infimă... dar, dacă fugi cu spatele la șase dușmani, sigur vei fi ucis.

... ca în copilărie, Falerio răspundea mesajelor tatălui său ori de câte ori le primea. Răspundea bine? Răspundea greșit? Habar n-avea. Răspundea pe loc, iar mesagerii suprapuși, interpuși, dispăreau, refăcând în sens invers drumul peste Marea-Ocean, către Amphiaros.

Dușmanii cu care o să dau piept, și-a amintit Falerio, mângâind părul roșcat al Deirdrei. Avea de luptat cu un număr neprecizat de indivizi și era obligat să fugă de ei, ca să-și ia avânt și să-i lovească, după cum îl învățase Amphiaros. Iar el voia să-i lovească atât de tare, încât trebuia să traverseze Marea-Ocean, ca să-și ia avânt zdravăn de tot!

Coapsele lungi și albe ale Deirdrei. Un „V“ elastic, surmontat de sânnii tremurânzi, cu sfârcuri roz.

sânii ca în copilăria de care abia își amintea/ supusă unui tată absent/

II

Troada a strâns pânzele auxiliare, a redus motoarele germanice la minimum și a amarat, cu sirenele vuind, la puțul de comunicații. Pe zidul exterior al imensei balize scria cu litere verzi, luminescente: *Hippias Comcom*. Falerio a strâmbat din nas și s-a uitat în sus. Cerul, ca un sac crăpat din care se revărsau fulgii de zăpadă. Fulgii de zăpadă și trâmbele de fum negru ale *Troadei*.

Se chinuseră ore întregi să găsească puțul plutitor pe ceața și pe valurile alea nenorocite, care clătinau corabia în toate părțile. Aveai senzația că cerul înghețase și se năruia, pulverizat, în Marea-Ocean. O pudră cenușie peste valurile moi, ca niște blănuri metalice, clipocinde. Cymbalofoanele uriașe ale puțului de comunicații se auziseră când mai tare, când mai încet, timpanele *Troadei* așijderea, dar așa era pe vremea: sunetele deveneau iluzorii, se pierdeau și se umflau după legea lor, abia reușind să-i ghideze pe ofițerii de punte.

Matrozii au săltat peste copastie sacul cu mesaje livrat de funcționarii poștei maritime. Rădeau și-i luau peste picior pe angajații lui Hippias: aveau toate motivele să facă bășcălie de ei, căci prăpădiții în uniforme negre, pe care scria *Hippias Comcom*, vor rămâne blocați încă trei luni pe puțul de comunicare. Un ponton de 100/100 picioare, în voia valurilor. Amarat prin lanțuri grele de fundul Mării-Ocean.

Iar asta, în timp ce ei aștilalți, marinari și călători, vor călca pe pământul solid al West Elephantinei în mai puțin de șase zile. Gata montați